

# ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1923

ΑΡΙΘ. 17

## ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Είδομεν και . . . ελληνικόν Κομμουνισμόν. Μέχρι τοῦδε ἠκούομεν ὅτι λυμαίνεται τὰς παρ' ἡμῖν ἐργατικὰς τάξεις ὁ κομμουνισμός, ὅτι εἰς πολλοὺς και ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἐργατῶν κατέστη συμπαθὴς ὁ Μπολσεβικισμός, εἶδομεν δὲ και ἀντίγραφον «Μπολσεβικικοῦ ἐγερτηρίου σαλπισματος ἀφυπνίσεως τῶν ἐργατῶν τῆς Ἑλλάδος» περὶ οὗ ἐν ἄλλῳ φύλλῳ ἐγράψαμεν, ἐπὶ πλέον δ' εὐρέθημεν και πρὸ πανεργατικῆς ἐν ἔλῳ τῷ Κράτει ἀπεργίας. Οὐδέποτε ὅμως ἐφραταζόμεθα, ὅτι τὸ Κομμουνιστικόν κήρυγμα εἶχε καρποφορήσει μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἐργατῶν μέχρι τοσοῦτου, ὥστε και ἔργῳ ν' ἀντιστῶσι κατὰ τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος ὀλόκληρον τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν Κράτους, νὰ προκαλέσωσι δὲ και αἱματηρὰς σκηνάς, ἐν αἷς και νεκροὶ ἠριθμῆθησαν!

Ἐπαναλαμβάνομεν και σήμερον, ὅ,τι δι' ὀλίγων ἐλάβομεν ἄλλοτε ἀφορμὴν νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἡ διὰ τοιοῦτων μέσων και ὑπὸ τὰς ἀς πάντες γνωρίζομεν συνθήκας διεκδίκησις τῶν ἐργατικῶν δικαίων, οὐδέποτε θὰ καταστῆ συμπαθὴς παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Κοινωνίᾳ.

Πᾶν τούναντιον: προκαλεῖ τὴν δυσαρέσκειαν, τὸ μῖσος και τὴν ἀπέχθειαν. Τοῦτο δὲ ὄχι διότι ἡ κοινωνία, ὡς ἀστική τάχα, ἐνστικτικῶς και κατ' ἀρχὴν λαμβάνει στάσιν ἀμύνης κατὰ τῶν ἐργατῶν, ἀλλὰ διότι βλέπει ὅτι ὁ ἀγὼν τῶν ἐργατῶν εἶνε ἀφύσικος, ἐγωϊστικὸς και ἀδικος, ἐνῶ γίνεται ἀκριβῶς ἐν ὀνόματι τῆς φύσεως δῆθεν τῶν πραγμάτων, ἐν ὀνόματι τῆς ἰσότητος και ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς δικαιοσύνης.

Και εἶνε ἀφύσικος, διότι ὁ Κομμουνισμός ὡς θεωρία και νεφελολογία και οὐτοπία δυνατὸν νὰ

γοητεύη και νὰ ἐλκύη, ἔχει ὅμως τὸ μειονέκτημα νὰ μὴ ἀνταποκρίνηται πρὸς τὰ πράγματα, πρὸς τὴν φύσιν. Οὐδαμοῦ ἐν τῇ φύσει ὑπάρχει ἰσότης και ταυτότης, πολλῶ δ' ὀλιγώτερον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἐκαστος ἀνθρώπος ἀποτελεῖ ἰδιότυπον ἀτομικὸν μέγεθος, ἰδίαν ἀξίαν, ἀνίσον πρὸς ἄλλην ἄλλου ἀτόμου. Και ἔρχεται ὁ Κομμουνισμός, ὡς προκρούστης, νὰ ἰσοφαρίσῃ τὰς ἀνθρωπίνας ἀξίας και ἰκανότητας διὰ τοῦ αὐτοῦ γνώμονος και νὰ διατιμῆσῃ ὁμοιοτρόπως τὸν ὀκηρὸν και τὸν δραστήριον, τὸν ἀδέξιον και τὸν δεξιόν, τὸν δύσνον και τὸν εὐφυῆ, τὴν ἐλακίαν και τὴν μεγαλοφυίαν, τῶν μὲν πρώτων τανύων τὴν ὑστέρησιν δι' ἐπικρουσμάτων ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ ἀνακλίντρον, τῶν δὲ δευτέρων ἀποκόπτων τὸ πλεονάζον διὰ νὰ μὴ ὑπερτερῶσι τῶν πρώτων! Ἀλλὰ τοιαῦται ἀπόπειραι εἶνε ἀνεφάρμοστοι ἐν τῇ πράξει, διότι εἶνε ἀφύσικοι.

Ἄλλ' εἶνε και ἐγωϊστικὸς ὁ ἀγὼν τῶν ἐργατῶν—κομμουνιστῶν, διότι, ἐνῶ ἰδίᾳ διαρκούντος τοῦ πολέμου, και μετ' αὐτόν, ἐπραγματοποιοῦν οὗτοι και πραγματοποιοῦσι κέρδη δι' ἡμερομισθίων ἐπιφθόνων εἰς πολλὰς κατηγορίας βιοπαλαιόντων ἀστῶν, οὗς ἡ κοινωνικὴ ἐμφάνισις ἀπαιτεῖ νὰ ἴστανται εἰς τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας τῆς κοινωνικῆς κλίμακος, ἐκβιάζουσιν ἡμερομισθια ὀλονὲν ὑψηλότερα, συντελοῦντες οὕτω εἰς τὴν ἐπιδείνωσιν τῆς ζωῆς διὰ τοῦ ἀναθιθαομοῦ τῆς τιμῆς τῶν εἰδῶν τῆς πρώτης ἀνάγκης. Ἐνῶ δὲ διὰ τοῦ σοσιαλιστικοῦ τῶν ἀγῶνος τείνουσι ν' ἀνατρέψωσι τὰ καταδυναστευτικὰ τῶν ἐργατικῶν τάξεων πολιτειακὰ καθεστῶτα ἐν ὀνόματι τοῦ χριστιανικοῦ τάχα ἀνθρωπισμοῦ, τὴν ἀνατροπὴν ἐννοοῦσιν οὐχὶ ὡς δημιουργόν νέου ἀμερολήπτου καθεστῶτος, ἐν ᾧ οἱ πάντες κατ'

ἀξίαν καὶ κατὰ τό ποσόν καὶ τὸ ποιόν τῆς ἐργασίας καὶ τῆς κοινωνικῆς συμβολῆς νὰ ἀμείβωνται, ἀλλ' ὡς σφετερισμὸν τῆς ἀπολύτου δυνάμεως ἐπὶ καταπίεσει καὶ καταδυναστεύσει πάντων τῶν ἄλλων πρὸς ἰδίαν ἐγωϊστικὴν ὠφέλειαν.

Τέλος ὁ κομμουνιστικὸς τῶν ἐργατῶν ἀγὼν εἶνε καὶ ἀδίκος καὶ ἀνήθικος καὶ ἀντιπραγματικός. Διότι, ἐνῶ διακηρύσσουν ὅτι ἐχθρὸς αὐτῶν εἶνε τὸ ἐκμεταλλεῖν αὐτοὺς κεφάλαιον, διὰ τῶν μέτρων τῶν ἀπεργιῶν, εἰς ἃς ὡς τελευταῖον ἐπιχείρημα καταφεύγουσιν, ἀντὶ νὰ ἐκδικηθῶσι τοὺς κεφαλαιοκράτας, πλήττουν ἀκριβῶς τὰς ἐκ τῶν κοινωνικῶν τάξεων καὶ αὐτῶν τῶν ἐργατῶν περισσότερο ὑποφερούσας ἐν τῷ βιωτικῷ ἀγῶνι. Κατὰ τὰς ἀπεργίας οἱ ὑποφέροντες δὲν εἶνε βέβαια οἱ πλούσιοι καὶ οἱ κεφαλαιοῦχοι, διότι ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των καὶ αὐτοκίνητα καὶ ὑπηρετῶν πληθὺν καὶ χρήματα καὶ πᾶσαν εὐκολίαν, ἀλλὰ στεροῦνται τοῦ ἄρτου καὶ ὑποφέρουσι τὰς συναφεῖς στερήσεις καὶ κακουχίας ὁλόκληρος ὁ λοιπὸς μὴ πλούσιος κόσμος, ὁ κόσμος τῶν μικροεπαγγελματιῶν, τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, τῶν μικροβιοτεχνῶν, τῶν ἐργατῶν τοῦ πνεύματος, ἡ μεγίστη δὴλα δὴ πλειονότης τῆς κοινωνίας, ἡ ἀπέναντι τῆς χρυσοῦς παντοδυναμίας καὶ τῆς ὑπερεκχειλιζούσης ἐπαρκειᾶς τῶν κεφαλαιούχων ἀποτελοῦτα τὴν ἀνίσχυρον ἀνεχίαν καὶ ἀνεπάρκειαν, τὴν ὁποῖαν καὶ πλήττουν τόσον ἀδίκως καὶ ἀνηθίκως τὰ ἐργατικά κινήματα. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τὸ ἀνήθικον τῶν μέσων, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ κομμουνισταὶ καταφεύγουν, καθίστανται μισητοὶ καὶ ἀντιπαθεῖς εἰς ὅλην τὴν κοινωνίαν, τῆς συμπαθείας τῆς ὁποίας ἔχουν ἀνάγκην διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν τυχόν ἀπειλουμένων δικαίων των. Εἶνε δ' ἡ πρὸς τοὺς ἐργάτας κοινωνικὴ συμπάθεια ἀπαραίτητος, μάλιστα ἐν Ἑλλάδι, διότι ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία ὁλόκληρος ἀποτελεῖται ἐκ μικροαστῶν, ἡ ἐν αὐτῇ δ' ἐργατικὴ τάξις ἀποτελεῖ ἀσήμαντον μειονοφηρίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀναγνωρισθῇ ὡς δικαίωμα ἡ ἀξίωσις νὰ διευθετηθῇ αὐτὴ ἀθαιρέτως τὸν βίον τῆς χώρας, μον-

αρχικὰ ἰδιοποιουμένη δικαιώματα ὀχλοκρατικοῦ αὐταρχικοῦ ρυθμοῦ τῆς ζωῆς τῶν πολλῶν.

“Ὅτι εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐργάτας αἱ στοιχειώδεις καὶ κοινόταται αὐταὶ ἀλήθειαι εἶναι καταληπταί, ὅτι δὲ ὁ κομμουνισμὸς ἐπροπαγανδίσθη εἰς τὰς τάξεις των ὑπὸ ἐπιτηδείων ἐκμεταλλεῦν τῶν τῶν ἐργατῶν ἐπ' ἰδίᾳ ὠφελείᾳ, τοῦτο ἦτο γνωστὸν, ἐτονίσθη δὲ πολλὰκις ἄλλοτε. Εἶνε εὐτύχημα, ὅτι ἐπὶ τέλους, κατενοήθη τοῦτο καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων. Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἔπρεπε νὰ νοηθῇ πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῶν ἐργατῶν, ὅπως καὶ ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ἐπιμελῶς ἀπέκρυπτον ἀπ' αὐτοῦ οἱ ἰδιοτελεῖς κομμουνισταὶ διδάσκαλοι καὶ χειραγωγοὶ των, ὅτι δὴλα δὴ, τὸ ψεῦδος καὶ αὐτοῦ τοῦ Μαρξισμοῦ ἤρχισε νὰ ὁμολογῆται ὑπ' αὐτῶν τῶν τέως φανατικωτέρων ὁπαδῶν του, ζηλωταὶ δ' ἄλλοτε Μαρξισταὶ σήμερον εἰς συγγράμματά των διαρρήδην κηρύττουν ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ Μαρξισμοῦ, ἀφοῦ εἰλικρινῶς ἐξετίμησαν τὰ καταστρεπτικά του ἀποτελέσματα.

Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἀγγελιομένη νέα ἐργατικὴ νομοθεσία θὰ ἀποβῇ εἰς ὄφελος καὶ τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Γ. Π.

## ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΕΙΣ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΚΑΙ ΛΕΣΧΑΙ

Πόσον εὐσπλαγχνος καὶ εὐεργετικὸς εἶναι ὁ Θεὸς πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ πόσον ἀγνώμων καὶ ἀδίκος εἶναι ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν Θεόν! Πόσον ἀνεξάντητος καὶ γενναιόδωρος ἐν εὐεργεσίαις εἶναι ὁ Θεὸς πρὸς τὸν ἀσθενῆ καὶ πεπερασμένον ἄνθρωπον ὅστις ὡς ὄναρ παρέρχεται καὶ ὡς χόρτος μαραίνεται, ἡ δὲ δόξα καὶ τὰ ἀγαθὰ του ὡς ἄνθος χόρτου ἐκπίπτουν καὶ ξηραίνονται, καὶ πόσον ἀχάριστος καὶ σκληρὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν Εὐεργέτην του!

Ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ὥραν, καὶ γόησαν, τὴν πλήρη ζωῆς καὶ σφρίγγους φύσιν, ἵνα ἀπολαμβάνῃ τὰ ἀγαθὰ της, ἵνα ἐν τῇ ἀπολαύσει τοῦ ἀγαθοῦ αὐτῆς ἀνακαινίσῃ τὴν ὑπαρξίν του, ἀνανεώσῃ τὰς σωματικὰς δυνάμεις του καὶ ἐνδυναμώσῃ καὶ τονώσῃ τὰς πνευματικὰς του τοιαύτας, καὶ ὁ σκληροτράχηλος ἄνθρωπος ἀπολατίζει τὰ δῶρα τῆς φύσεως, προσπαθεῖ νὰ μεταφέρῃ τὰς κακίας του, τὰς

ἀτελείας του καὶ ἐν τῷ μέσῳ καὶ αὐτῆς τῆς ἀγνῆς καὶ ζειδώρου φύσεως.

Αὐταὶ αἱ λυπηραὶ σκέψεις γεννῶνται εἰς τὴν διάνοιαν παντὸς εὐσεβῆ φρονος, ἀκόμη δὲ καὶ ἰσοροπημένου ἀπλῶς ἀνθρώπου, ὅταν βλέπῃ εἰς τὰς ὠραίας μας καὶ θελητικὰς λουτροπόλεις νὰ ὑπάρχωσι κέντρα ληστρικά, περὶ τὴν πρασίνην τράπεζαν τῶν ὁποίων περιουσίαι ὀλόκληροὶ ἐν ἀκαρεὶ ἐξανεμίζονται, ἢ συζυγικὴ πίστις κλονίζεται καὶ καταρρέει, ἢ οἰκογενειακὴ εἰρήνη φυγαδεύεται καὶ ὁ ἄνθρωπος μεταβάλλεται εἰς μηχανήν, ὁ ἀιμολῆθης τῆς ὁποίας, ἢ καρδία δ.λ.ν., εἰς ἐκάστην στιγμήν ἀπειλεῖ διάρρηξιν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν συγκινήσεων, ἀποτόμων μεταπτώσεων ψυχικῶν καὶ προσδοκιῶν καὶ φόβων.

Ταλαίπωρος καὶ ἀξίος δακρύων ὁ ἄνθρωπος τῆ ἀληθείᾳ!

Ἄντὶ νὰ θελήσῃ τὸν ἄφθονον καὶ ζειδωρον τῆς ἐξοχῆς ἀέρα, ἀντὶ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰς ἀπολεσθεισας κατὰ τὴν βιοπάλην σωματικὰς δυνάμεις του, εὐρισκόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῆς σπαργώσης φύσεως ἧτις διαλαλεῖ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πρόνοιαν Αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ δώσῃ ἀνάπαυσιν εἰς τὸ νευρικόν του σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐν διαρκεῖ ἐντάσει καὶ ὑπερδιεγέρσει διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς τύρβης καὶ τοῦ θορύβου τῶν πόλεων, δουλεύων πανταχοῦ καὶ πάντοτε εἰς τὸν χρυσοῦν Μόσχον καὶ τὰς ἡμέρας καὶ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεώς του μεταβάλλει εἰς κόλασιν φρικτὴν καὶ δοκιμασίαν ἀφόρητον.

Διότι, ἐὰν παρατηρήσῃ τις ἔστω καὶ ἐπιπολαίως τὰ πρόσωπα καὶ τὴν ἔκφρασιν ὄλων ἐκείνων, οἵτινες ἐναγωνίως παρακολουθοῦντες τὴν ἐξέλιξιν τοῦ παιγνιδίου, μετ' ἀνυπομονησίας προσδοκῶσι τὴν στιγμήν, καθ' ἣν θὰ προσμεριδιάσῃ καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ «τύχη», θὰ πεισθῆ ἀφεύκτως, ὅτι πρόκειται περὶ δοκιμασίας καὶ κολάσεως. Ὅποια δὲ λύπη καὶ κατῆφεια καὶ ἀνέκφραστος ἀπογοητευσὶς σκορπίζεται ἐπὶ τῆς ὄψεως ἐκείνων, οἵτινες εἶχον τὸ ἀτύχημα νὰ ὑποστῶσι τὴν καταφορὰν τῆς «τύχης»! Τὰ φαιδύρα καὶ στυνά των πρόσωπα καὶ αἱ σπασμωδικαὶ κινήσεις των καὶ αἱ προσπάθειαι, αἱ καταβάλλουσιν, ἵνα φανῶσιν ἀπαθεῖς καὶ ἀποκρῦψωσι τὴν μὴ κρυπτόμενην ψυχικὴν των ταραχὴν, καταμαρτυροῦσι τὴν βάσανον καὶ τὴν φλόγα, ἐν τῇ ὁποίᾳ, ὡς ἄλλοι πλούσιοι τοῦ Εὐαγγελίου, ὀδυνῶνται. Καὶ πόσαι χρεωκοπία μετὰ ταῦτα, καὶ πόσαι αὐτοκτονία, καὶ πόσαι συζυγικαὶ διαμάχαι καὶ διαπληκτισμοὶ καὶ πόσαι, τέλος, λογομαχία καὶ ἀνασφατώσεις καὶ ἔριδες

εἰς τὰ λησταρχεῖα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἰδρύνουσιν ἢ ἐπιθυμία τοῦ εὐκόλου καὶ μεγάλου κέρδους καὶ ἢ ἀσυνειδησία τινῶν ἐχόντων δυστυχῶς πρὸς τοῦτο τὴν ἄδειαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ ἐπισήμου κράτους καὶ τῶν νόμων του.

Ἄναμφιβόλως δὲν δύναται τις νὰ δώσῃ εἰς τὸ κράτος τὸν τίτλον τοῦ φιλοστόργου, ὃν ὄφειλε τοῦτο νὰ διεκδικῆ ἐν ὅλαις ταῖς κοινωνικαῖς σχέσεσι τῶν πολιτῶν του. Διότι μήπως καὶ ὁ ἀγαπῶν καὶ φιλόστοργος πατὴρ εἶναι ποτε δυνατόν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰ τέκνα του πράξεις, αἵτινες φαίνονται μὲν ὅτι προξενοῦσι τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν εἰς αὐτά, πραγματι ὅμως διασαλεύουσι τὴν υἰείαν των καὶ συγκλονίζουσι τὴν ὄλην ὑπαρξίν των; Μήπως ὁ ἀγαπῶν καὶ φιλόστοργος πατὴρ θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰ τέκνα του νὰ παίξωσι μὲ τὸ πῦρ, τὰς ἀμφιστόμους μαχαίρας καὶ τὰ ὄπλα; Ἐὰν ταῦτα εἶναι παράφρονα, θὰ λάβῃ βεβαίως περὶ αὐτῶν τὰς φροντίδας, αἵτινες ἐνδείκνυνται εἰς παρομοίαν ψυχικὰς ἀνωμαλίας· ἄλλως θὰ ἀπομακρύνῃ, ἔστω καὶ διὰ βίας, τὰ προξενούντα βλάβην ἢ καταστροφὴν, καὶ θὰ προσπαθῆσῃ νὰ πείσῃ αὐτὰ περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς του.

Δὲν συμβαίνει τοῦτο δυστυχῶς προκειμένου καὶ περὶ τῶν σχέσεων τῆς Πολιτείας, πρὸς τὰ ἀτίθασσα καὶ ἀνισόρροπά της τέκνα, ἐπὶ τῆς υἰείας τῶν ὁποίων μ' ὅλα ταῦτα ἔχει ἀπόλυτον δικαίωμα. Καθόσον ἄτομα ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ἐξησθενημένα καὶ ἀνάπηρα δὲν εἶναι βεβαίως δυνατόν νὰ ἀποτελέσωσι κοινωνίαν ὑγιᾶ καὶ ἀξίαν τοῦ προορισμοῦ της, οὔτε δὲ καὶ τὸ Κράτος εἶναι λογικόν νὰ στηρίξῃ τὰς ἐλπίδας του ἐπὶ πολιτῶν ἐστερημένων καὶ νοῦ ὑγιοῦς καὶ σώματος ὡσαύτως.

Κατὰ κακὴν τύχην, τὸ Κράτος ὄχι μόνον ἐπέτρεψεν, ἀλλὰ καὶ διὰ νόμου περιοφροῦρησε τὰ ὡς ἄνω κέντρα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀπάτης, ἵνα μετ' ἀνέσεως, οὔτως εἰπεῖν, οἱ πολῖται του φέρονται πρὸς ὄλεθρον, ὡσεὶ τοῦτο νὰ ἀπετέλει τὴν ἀποστολὴν τοῦ Κράτους, νὰ διευκολύνῃ δ.λ.ν. τὴν καταστροφὴν τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ προσώπων.

Καὶ ὡς νὰ μὴ ἦρκουν αἱ ἐν ταῖς πόλεσι καὶ δὴ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ χαρτοπαικτικαὶ λέσσαι, ἰδρύνονται ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Κράτους καὶ τὴν ἐγγύησιν του περὶ ἀσφαλείας ἀπεριορίστου, τοιαῦται καὶ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς καὶ ταῖς λουτροπόλεσιν ἵνα καὶ ἐκεῖ ἐξακολουθῆσῃ ἡ φθορὰ καὶ ἡ διαστροφή σώματος καὶ ψυχῆς καὶ μετενεχθῶσι τὰ μικρόβια τῆς ἐκλύσεως καὶ μεταξὺ τῶν ἄγνων καὶ αὐστηρῶν ἡθῶν

καὶ ἐθίμων τῶν χωρίων. Καὶ μόνον ἀπὸ τῆς τελευταίας ταύτης ἀπόψεως θὰ ἔπρεπεν ἀνευ ἀναβολῆς οἱ ἀρμόδιοι θὰ θέσωσι τέρμα εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον.

Ἦκουσα παλλοὺς πονοῦντας ἐπὶ τῇ παροχῇ ἀχαλινώτου ἐλευθερίας εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν ἐκ μέρους τοῦ ἐπισήμου Κράτους καὶ ἐκφράζωσι βαθεῖαν τὴν λύπην διότι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἠθέλησε καὶ ἐν τούτῳ νὰ ἐφαρμόσῃ ὅσα περὶ τοῦ χαρτοπαίγνιου ἀνέπτυξεν ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης; ἐν τῷ γνωστῷ ὑπομνήματι Του πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργόν. Ἐν τῷ ὑπομνήματι ἐκείνῳ, ἔλεγον, μετὰ τόσου πόνου ἐκφράζεται ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία καὶ μετὰ τοσαύτης δυνάμεως ἀπαριθμοῦνται αἱ συνέπειαι καὶ ἀνατέμνονται αἱ κακίαι αἱ παρακολουθοῦσαι τὸ χαρτοπαίγνιον, μετὰ τοσαύτης δὲ σαφηνείας ἀναπαρίσταται ἡ τραγικὴ πραγματικότητα, ὥστε ὄφειλον οἱ τεταγμένοι τὴν περιφρούρησιν τῶν ἀληθῶν συμφερόντων τῆς κοινωνίας νὰ λάβωσιν αὐτὸ ὑπ' ὄψιν σοβαρῶς.

Ἴσως νὰ ἐθεωρήθῃ καθυστέρησις ἐν τῷ πολιτισμῷ ἢ παρεμπόδισις τοῦ χαρτοπαίγνιου. Πλὴν ἡ ἕγιως σκεπτομένη μερὶς τὴν κοινωνίας προτιμᾷ τὴν τοιαύτην καθυστέρησιν ἐν τῷ κακῶς εὐνοουμένῳ πολιτισμῷ ἀπὸ τὴν πρόδοον, ἣτις ἄγει πρὸς τὸν ἐκφυλισμὸν.

† ΑΡΧΙΜ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

## ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΞ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἡ Ἀγγλία ἔχει προσβληθῆ ἑσχάτως ὑπὸ ἐπιδημίας, ἣτις θὰ ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ «κινηματογραφίτις». Θέατρα μεγάλα, ἔπου ἄλλοτε ἔπαιζον διάσημοι ἠθοποιοί, μετατρέπονται εἰς κινηματογράφους. Συνοικίαι δὲ ἀπόκεντροι πλουτίζονται μὲ κτίρια εὐπρόσωπα, εἰς ἃ πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων καὶ μητέραι μετὰ βρεφῶν σπεύδουσι διὰ νὰ διέλθουν πρὸ τῆς ἐξελισσομένης ταινίας τὰς ὥρας των.

Περιττὸν νὰ το κρύπτωμεν. Ὁ κινηματογράφος κατανατᾷ ἔδαφος καὶ καθίσταται ὀνημέραι ψυχαγωγικὴ δύναμις κραταιά. Ἦλθε καὶ θὰ μείνῃς ὡς λέγουσι οἱ Ἀγγλοὶ. Ἐχει δεδαίως ἀκίμη τὰς ἐλλείψεις του Ἄλλ' ἔστεγάσθη ἤδη εἰς εὐαέρους αἰθούσας; ἐπέτυχεν μικρὸν τινα φωτισμὸν; συνεδύασε τὸ θέαμα μετὰ τῆς μουσικῆς; τὴν θρέψιν τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲ τὴν τοῦ ὠτίου, παρέσχεν εἰς τὸν πτωχόκοσμον διασκέδασιν εὐθηγῆν, ἦν τὸ θέατρον μὲ τὰς μεγάλας τιμὰς τῶν θεωρῶν του δὲν τῷ παρεῖχε καί, ἐπιζητήσας θέματα ποικιλωτέρα, ἀπὸ πάσης φάσεως τῆς ζωῆς ἀντλούμενα, κατέστη μεταδοτικὸν μέσον παντοδαπῆς γνώσεως εἰς τοὺς θεατὰς. Ὁ Θεὸς μόνον γνωρίζει τίνας ἄλλας

ἐκπλήξεις αὔριον μᾶς ἐπιφυλάσσει. Ἄλλ' εἶμαι ἀπὸ τοῦδε δέβαιος ὅτι μεγάλη προμηγύεται ἡ τοῦ κινηματογράφου ἐπιρροή ἐπὶ τὴν παιδαγωγικὴν. Ἡμεῖς ἐδιδασκόμεθα ποτε ἀπὸ τοῦ ἀπλῶς ἐντύπου (κάποτε δὲ φεῦ! καὶ χειρογράφου) βιβλίου. Τὰ τέκνα μας σήμερον διδάσκονται ἀπὸ τοῦ εἰκονογραφημένου βιβλίου. Ἄλλὰ δὲν ἀπέχει ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν τὰ τέκνα τῶν τέκνων μας θὰ διδάσκωνται ἀπὸ τῆς ἐξελισσομένης ταινίας, ὃ δὲ κινηματογράφος θὰ ἀποτελῇ τὸ ἀπαραιτήτου ὄργανον πάσης σχολῆς.

Καὶ μέχρι τοῦ δὲν ἔχει εἰσδύσει ἤδη ὁ φακὸς του! θέλετε νὰ διεξέλθητε ὀλίγας ἱστορικὰς σελίδας; Ἴδου ὁ κινηματογράφος ἀναζωογονῶν ἐνώπιόν σας διάφορα συμβάντα τοῦ παρελθόντος, τὴν ζωὴν τοῦ Σολομώντος, τὰ κακουργήματα τοῦ Νέρωνος, τὴν Θεοδώραν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν, τὴν πτῶσιν τοῦ Ναπολέοντος, τὸν Βύρωνα εἰς τὸ Μεσολόγγι, τόσα καὶ τόσα ἄλλα, πλὴν μὲ τὰς πραγματικὰς μορφὰς τῶν ἡρώων των, μὲ τὰ κτίρια καὶ τὰς ἀμφιέσεις τῆς ἐποχῆς των, μὲ πᾶν ὅ,τι δίδει εἰς τὸ τετελεσμένον ἐνάργειαν καὶ δόνησιν καὶ παλμόν.

Θέλετε νὰ λάβετε γνώσιν τῶν σπουδαιότερων φιλολογικῶν ἢ καὶ καλλιτεχνικῶν προϊόντων; Ἴδου ὁ κινηματογράφος ἐκτυλίσσει πρὸ ἡμῶν εἰς σειρὰς λαμπρῶν εἰκόνων τὸν Ἄδην τοῦ Δάντε, τὸν Φάουστ τοῦ Γκαίτε, τοὺς Ἀθλοῦς τοῦ Οὐγκώ, τοὺς Τρεῖς Σωματοφύλακας καὶ τὸν Μόντε—Χρήστον τοῦ Δουμά, τὴν Κάρμεν τοῦ Χαλεβῷ, τὸ Πλοῖον καὶ τὴν Καβίριαν τοῦ Δ' Ἀννούντσιο, τὴν Φρόσω τοῦ Χόουπ, μυθιστορίας, δράματα, ἔπη, λυρικά ποιήματα, ἐν οἷς κύματα ροχθοῦν καὶ πτηνὰ ψάλλουσι καὶ κεραυνοὶ βροντοῦν καὶ παρειαὶ λείθονται μὲ δάκρυα . . .

Ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὰς ἐρεῦνας καὶ ἀνακαλύψεις; Ἴδου ὁ κινηματογράφος, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς φέρῃ εἰς τοὺς νεκρικοὺς πάγους τοῦ Ν. Πόλου μαζί μὲ τὸν Σάκλεϋ, θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν χώραν τῶν Ἑσκιμῶν ἔπου ζῇ ὁ Νανζούκ, θὰ σᾶς εἰσαγάγῃ μὲ τὸν Τσέρου Κῆρτον εἰς τὰ ἀπρόσιτα βίθη τῆς Ἀφρικῆς, ἔπου πρωτόγονοι λαοὶ ἐνδαιτύονται καὶ ἄγρια ζῶα διὰ τοῦ ἀκοντίου ἢ τῆς θηλειᾶς συλλαμβάνονται, καὶ θὰ σᾶς δείξῃ τίνες θησαυροὶ ἐγκλείονται εἰς τοὺς θαλασσίους μυχοὺς, πῶς ἀλιεύονται οἱ μαργαρίται, πῶς ἐξελίσσεται ὁ μεταξοσκώληξ, πῶς λειτουργεῖ τὸ ἀερόστατον καὶ εἴ τι ἕτερον.

Τὰ νέα τῆς ἡμέρας θὰ παρελάσσουν ἐνώπιόν σας ἀπὸ τὸ κινηματογράφον Ὁ τρόπος τοῦ κόπτειν καὶ ράπτειν ἐν ἔνδυμα, τοῦ μαγειρεύειν μίαν πουδίγγαν, τοῦ καλλιεργεῖν τὸν κηπὸν σας, τοῦ ἐπωφελεῖσθαι μιᾶς νέας σαρωτικῆς μηχανῆς θὰ σᾶς γνωστοποιήθῃ διὰ τοῦ κινηματογράφου. Οἱ νέοι συρμοὶ τῶν κινηματογράφων θὰ καταστήσουν διαφημιστικὸν μέσον των. Τὸν ἄκρατον γέλωτα ὁ κινηματογράφος θὰ σᾶς πορίσῃ μὲ τὰς κωμικὰς ταινίας του. Ἄλλ' ἰδίᾳ ὁ κινη-

ματογράφος καταγίνεται εις τὴν ἐπίλυσιν κοινωνικῶν ζητημάτων· καὶ οὐαί, ἐὰν δι' ἀδεξίου χειρισμοῦ κατὴντα τυφλὸς ὁδηγός!

Ἐπὶ παραδείγματι. Συμφέρει νὰ ἀνδροποιηθῇ ἡ γυνή, ὡς ἀποφθέγγεται ὁ Φεμινισμός; Ὁ κινηματογράφος σὰς ἀπαντᾷ διὰ τῆς ἐξῆς ταινίας, τῆς ἐπιγραφομένης «Ἄχ, αὐτὴ ἡ ἐλευθερία!» Ἡ Ροζαλίνα, μαθοῦσα παιδιόθεν νὰ ζηλεύῃ τοὺς ἀνδρας, ἕνα καὶ μόνον πόθον ἔχει, νὰ πορίζεται καὶ αὐτὴ ὡς ὄν ἀνεξάρτητον τὰ πρὸς ζωάρκειαν. Ὁ πόθος τῆς πραγματοποιεῖται καὶ γίνεται ἑταῖρος τραπεζιτικῆς καταστάσεως. Πληρόνουςα ἐν τούτοις τὸν φόρον τῆς εἰς τὸ κοινὸν γυναικεῖον χρεῶν ὑπανδρεύεται, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἀπαρπάτῳ ἔρω ἕνα μὴδὲν οἰκογενειακὸν κώλυμα παρεντεθῆ εἰς τὴν ἀνεμπόδιστον τοῦ ἐπαγγέλματός τῆς ἐξάσκησιν. Ὁ ἀνὴρ συναινεῖ. Ὁ γάμος τελεῖται. Καὶ τέκνα ἐντεῦθεν προέρχονται ἕτινα ἀκαδημαϊκὴν μόνον ἔχουν γνῶσιν τῆς μητρὸς των. Τί συμβαίνει ἔπειτα; Τὰ παιδία μεγαλόνουν ἀνευ ἀνατροφῆς. Ὁ υἱὸς συλλαμβάνεται ὡς καταχραστής καὶ ἀπάγεται δέσμιος Ἡ Κόρη χάνει τὴν τιμὴν τῆς εἰς τὰ στρατιωτικὰ συσσίτια συναναφυρομένη. Καὶ ἡ μήτηρ, ἀναβλέπουσα μὲν ἀλλὰ πολὺ ἄργά, ἀναφωνεῖ κατασυντετριμμένη: «Ἄχ, αὐτὴ ἡ ἐλευθερία πόσον μοῦ ἐστοίχισε! Κατέστην ἡ πρώτη τραπεζίτις τοῦ Λονδίνου, ἀλλὰ θυσιάσασα τὸν οἶκόν μου, τὰ τέκνα, τὸ αἷμά μου πᾶν ὅ,τι ἀπετέλει τὴν γυναικειάν μου ἀξιοπρέπειαν!» Ἄς ἀναλογισθῇ ὁ ἀναγνώστης μου εἰς πόσα κέντρα τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου θὰ ἐκτυλιχθῇ ἡ καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικῆς καὶ ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως λαμπρὰ αὕτη ταινία, ἣν πρώτη ἔσπευσε ν' ἀγοράσῃ ἡ Ἀμερικὴ καὶ πόσαι θερμαὶ κεφαλαὶ θὰ συνετισθοῦν, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν τεραστίαν ἐπίδρασιν, ἣν ὁ κινηματογράφος, καλῶς χρησιμοποιούμενος, εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐξασκήσῃ.

Ἄλλ' ὁ Ἀγγλοαμερικανικὸς φακὸς εἰσπηδήσῃ καὶ εἰς τὸν θρησκευτικὸν περίβολον. Ὁ «Εὐαγγελιστής» ἀναπαριστᾷ ἐναργέστατα τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς καὶ τὰς θυματουργοὺς τῆς πίστεως ἐπιδράσεις, παρὰ τὰ σκώμματα τῆς ἀπίστου ἐπιστήμης. Τὸ «Σημεῖον τοῦ Σταυροῦ» ἀναπολεῖ τοὺς χρόνους τῶν διωγμῶν καὶ φέρει ἐνώπιόν μας τοὺς ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσι δικιτωμένους παλαιομάρτυρας. Ὁ «Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος» εἶνε θρύλος πελωρίων διαστάσεων, θρύλος μιᾶς ψυχῆς ἐπὶ 1500 ἔτη παλαιούσης καὶ τέλος ὑποκυπτούσης πρὸ τοῦ Ἐσταυρωμένου, θρύλος δπου τὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλον διαγράφεται ἔξω τοῦ σκληροτραχέλου Ἰσραήλ, θρύλος, τὸν ὁποῖον ἀδύνατον νὰ παρακολουθήσῃ ὁ θεατὴς καὶ νὰ μὴ μείνῃ περιφροντις. Ἡ «Ἱστορία τοῦ ροζαρίου» καὶ αἱ «θαυματουργικαὶ ἰάσεις τῆς Παναγίας τοῦ Δούρδου» εἶνε καὶ αὐταὶ ἄλλαι πρόσφατοι θρησκευτ. ταινίαι, ὀφειλόμεναι, ἃν δὲν ἀπατώμαι, εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς

Ρωμαϊκῆς Προπαγάνδας, ἀκοιμήτως καὶ διὰ παντοίων μέσων ἐργαζομένης. Τέλος ὁ βίος τοῦ Χριστοῦ «Ἀπὸ τὴν Φάτην μέχρι τοῦ Σταυροῦ» ἀπησχόλησε κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Παθῶν τοὺς φιλοθεάμονας, ὁπότε καὶ θρησκευτικοὶ ὕμνοι μετὰ τοῦ ἐκκλ. ὄργανου ἢ ἄρμονιου συνώδευσαν τὴν παράστασιν.

Ἄλλ' ἐδῶ βεβαίως ὁ κινηματογράφος προδίδει τὴν ἀναρμοδιότητά του καὶ παντελῆ στενότητά. Ζητῶν, κέντρον θυμηδίας αὐτός, νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸν ναόν, ὅστις τὸ μόνον φυσικὸν πλαίσιον ἀποτελεῖ τοῦ Χριστοῦ καὶ θέτων τὴν ἀμώμητον μορφήν ἐκείνου ἐπὶ ὀθόνης, ἐφ' ἧς πρὸς χρηματολογικοὺς σκοποὺς εἰς ἀγελαδοσοκὸς ἢ μία ὑπηρετρία πρὸ ὀλίγων ὥρων ἀπετυπώντο, αἶρει τὴν δροθετικὴν γραμμὴν τὴν χωρίζουσαν θεῖα καὶ βέβηλα καὶ μεταποιεῖ εἰς τι κοινὸν τὸ Ἄκρον Ἄωτον τῆς θρησκευτ. μας ὑποστάσεως, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ ἐξασκῇ πλέον ἐφ' ἡμῶν τὴν σωτήριον ἐπιβολὴν Του. Ἄλλ' ἡ ψυχολογικὴ ἐκείνη αἰτία, ἡ ὅποια ἀπαιτεῖ τὸν διδάσκαλον εἰς τὴν ἔδραν του, τὸν δικαστὴν εἰς τὸν θῶκόν του καὶ τὸν βασιλεῖα εἰς τὸν ὑψηλὸν του θρόνον, ἀπαιτεῖ πολλῶν μᾶλλον καὶ τὸν ἅγιον Σωτήρα εἰς τὸν ἅγιόν Του ναόν. Ὡς τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ οὕτω καὶ ἡ εἰκὼν Αὐτοῦ δὲν θὰ ληφθῇ ἐπὶ ματαίῳ. Δὲν προάγεται, ἀλλὰ κατασυντρίβεται τὸ θρησκευτ. αἶσθημα μὲ τίτλους οἷος «ἡ ἀλυσιδέτος Παναγία», ὑπὸ τὸν ὁποῖον στεγάζεται μία Παρισινὴ ἡρώς, τὴν ὀδελυγμίαν δὲ γεννᾷ ἡ ἐν τῇ ταινίᾳ «Intolerance» εὐαγγελικῶν σκηνῶν καὶ κοσμικῶν ἐρώτων συμπαρατάξις.

Ἄλλ' αἱ μὲν τοιαῦται θρησκευτικαὶ ἢ καὶ ἠθικαὶ παρεκδρομαί, ἐξ ὧν δὲν κατῴρθωσεν ἔτι ὁ σημερινὸς κινηματογράφος νὰ ἀπαλλαγῇ, τὴν προσοχὴν πρέπει νὰ ἐλκύουν τῶν κατὰ τόπους ἐποπτῶν, εἰς οὓς τὸ δημόσιον ἀνέθηκε νὰ ἐπαγρυπνώσῃ καὶ ἐξεοβελίσωσιν ὅ,τι ἐξεοβελίσμιον. Ἡμεῖς δὲ μετ' ἀνακουφίσεως χαιρετίζομεν τὴν ἐναγχοῦς ληφθεῖσαν εἰδησιν ὅτι τὸ ἐν Γενεύῃ συνεληθὲν πρὸ ὀλίγου Διεθνὲς Συνέδριον Προστασίας τῶν Παίδων προφρόνως υἰοθέτησε τὴν γνώμην τοῦ Γάλλου ἀντιπροσώπου Δρὸς Καζαβλάγκα ὅπως διὰ διεθνῶν νόμων καθορισθῶσι τὰ τοῦ κινηματογράφου, ὅν μεγάλην ἠθοποιὸν δύναμιν οἱ πάντες ἀνωμολόγησαν, συστηθῇ δὲ κεντρικὸν γραφεῖον παγκοσμίου κύρους μὲ προορισμόν, νὰ βραβεύῃ μὲν καὶ διαδίδῃ πᾶσαν ταινίαν ψυχικῶς ἐπωφελεῖ, καταδιώκῃ δὲ ποινικῶς πᾶν εἴ τι ἐπιλήψιμον καὶ δλαδερὸν παρεισάγεται.

Αὐγ. 1923.

K. K.

## ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Ἡ παγκόσμιος κατὰ τῆς ἰταλικῆς ἰταμότητος ἐξέγερσις εἰς σκέψεις σοφώτερας ὠθήσασα κατ' ἀνάγκην τοὺς θανατώσαντας παῖδια ὄρφανὰ διὰ τηλεβόλων πλησιάζει νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸ πρᾶγματι θλιβερώτατον ἑλληνοἰταλικὸν ἐπεισόδιον, τῆς Κερκύρας ἀποδιδομένης ὅθεν καὶ ἀφηρέθη. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ εὐφημήσωμεν τὴν συνετὴν τῶν Κερκυραίων ἀξιοπρέπειαν, μάλιστα δὲ πάντων ἐγκωμιάσωμεν τοῦ ἱεράρχου αὐτῶν τὴν ἀδεῆ παρρησίαν, ἐντονώτατα διαμαρτυρηθέντος ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ διὰ τὸν ἄγριον τῆς πόλεως βομβαρδισμόν, καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ θανάτους παιδίων καὶ γυναικῶν, καὶ ἀπαξίωσαντος νὰ δεχθῆ παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς κατοχῆς διαταγὰς καὶ συστάσεις.

§§ Συνεπληρώθη ἔτος ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καταστροφῆς, καὶ ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ, μνήμων τῶν ἐκεῖ ἀπεριγράπτων θυσιῶν τῆς ἀλκίμου ἑλληνίδος νεολαίας, ἐκυψεν ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος ἐπὶ τοὺς ἐν τοῖς μικρασιατικοῖς πεδίοις ἀγνώστους τῶν μακαριστῶν τάφους καὶ ἔλειψε δάκρυ εὐλαβείας καὶ εὐγνωμοσύνης. Ἀλλὰ τὸ πένθος τὸ ἔθνικόν ἐποίησε διπλότερον ἢ ἐν ἡμῖν παρουσία τῶν ἐκ τοῦ ἐδάφους αὐτῶν τοῦ πατρίου ἐκρίζωθέντων καὶ τὰς ἐστίας αὐτῶν ἐγκαταλειφάντων καὶ πλείστους προσφιλεῖς ἐν ἀνεκκαλήτοις μαρτυρίαις ἀπολεσάντων ὁμαιμόνων προσφύγων, ὅσοι ἔσωσαν τὴν ζωὴν των διὰ καταφυγῆς εἰς τὸ φιλόξενον τῆς ἐλευθέρας πατρίδος ἄσυλον. Ἄλλ' ἔστω ἡ σπαραξικάρδιος αὕτη ἀνάμνησις εἰς λουτρὸν νέας ἔθνικῆς παλιγγενεσίας καὶ ἀνακαθάρσεως τῶν ψυχῶν εἰς παμμερῆ σωφροσύνην καὶ σύνεσιν.

§§ Ἐν τῷ μέσῳ τῶν πάντοθεν συνεχόντων ἡμᾶς δειῶν δὲν παραθεωροῦμεν τὴν ἐξαιρετικῶς τραγικὴν συμφορὰν τοῦ Ἰαπωνικοῦ λαοῦ, ἐρηνοῦντος ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν πρωτοφανῶν σεισμῶν ἐρειπίων τὴν ἀπώλειαν μυριάδων ὑπάρξεων. Εἰς τ' ἀνεξιχνίαστα τῆς θείας Προνοίας μυστήρια, ἐξείνω τὸ ὅποσον δυνάμεθα νὰ δίδωμεν εἶνε τοῦτο: ὅτι τόσον πολλαὶ καὶ μεγάλαι παρέχονται ἐπ' ἐσχάτων αἱ θλιβεραὶ πρὸς ἐνεργὸν καὶ ἄμεσον καὶ πλουσίαν ἐπίδειξιν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας ἀφορμαὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὥστε ν' ἀπορῆ τις πρὸς ποίαν κατεύθυνσιν νὰ τεῖνῃ συμπαθῶς τὴν δοτικὴν χεῖρα του, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει νὰ μένῃ ἀδικαιολόγητος μὴ εὐεργετῶν.

§§ Δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἀπαράτηρητον τὸ γεγονός τῆς ἀνασυνδέσεως τῆς ἀπὸ δεκαπενταετίας διακοπείσης ἐκκλησιαστικῆς κοινῆς μεταξύ τῶν ἀγνωστῶν πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων. Τὰ μεταξὺ τῶν δύο Πατριαρχείων ἐμφιλοχωρήσαντα καιρικῶν ἕνεκα λόγων, ὑποχωροῦσιν ὑπὸ τὰς συνθήκας τῆς σήμερον, διότι μεγάλα καὶ πολλὰ τυγχάνουσι τὰ κινδυνεύοντα, ὧν τὴν σωτηρίαν ἐγγυᾶται μόνον ἡ μακροθυμοῦσα καὶ χρηστευομένη ἀγάπη. Εἴθε τῆς ἀγάπης ὁ ἀνασυνδεθεὶς δεσμὸς νὰ κραταιωθῆ εἰς τὸ διηνεκές ἐπὶ τοῦ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου καὶ ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ, ἐπερχομένης δὲ τῆς γαλήνης ἀνὰ σύμπασαν τὴν κατὰ τὴν Ἐσῶν ἀγίαν ὀρθόδοξον καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, νὰ

συντελέσῃ ἐν πνεύματι εἰρήνης, συνέσεως καὶ πραότητος εἰς τὸ αὐτὸ εἰς ἀλλήλους φρονεῖν ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ τοσαύτα παθόντος καὶ πάσχοντος κατὰ τοὺς δυσχειμέρους τούτους καιροὺς χριστεπωνύμου πληρώματος.

§§ Τὴν μονότονον ἐρημίαν τῆς ἐν Ἄθῳ μοναστικῆς πολιτείας θὰ ποικίλλῃ μία νέα κίνησις, δημιουργηθισμένη ἐκ τῆς ἐγκαταστάσεως προσφύγων ἐν ταῖς μοναῖς, αἵτινες ἐπετάχθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον.

Εἰς γειτονικὰ πρὸς ἡμᾶς κράτη αἱ μοναὶ διοργανωθεῖσαι ἐπὶ τὸ σκοπιμώτερον κατὰ προσαρμογὴν πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς συνθήκας τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀποβαίνουσι θετικοὶ παράγοντες φιλανθρωπίας καὶ δημοσιονομίας ἀξιοζήλευτοι. Διὰ τὴν παρ' ἡμῖν ἀναδιοργάνωσιν τῶν μονῶν ἐγράφησαν καὶ ἐτυπώθησαν μόνον σχέδια καὶ ἄφθοροι ἐξεφράσθησαν καὶ ἐκφράζονται εὐχαί. Ἴσως αἱ τῶν προσφύγων ἐν ταῖς μοναῖς τοῦ Ἄθῳ κυψέλαι ἐν μέλλοντι ἀπωτέρω γίνωσιν ἀφορμὴ προσαρμογῆς τοῦ μοναχισμοῦ πρὸς τὰς σύγχρονους ἀπαιτήσεις τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, συμβάλλῃ δ' οὕτω καὶ αὐθις τὸ μοναστικὸν στοιχεῖον εἰς τὴν ἀναμόρφωσιν αὐτῆς.

## ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἤρξατο τῶν τακτικῶν αὐτῆς συνεδριῶν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας.

Ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῆς Ἰνδίκτου, ἤτοι τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους (1 Σεπτεμβρίου π. ἡμ.) ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐν Ναζαρετ εὐρισκόμενος ἀπέστειλε τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα ἐπ' ὄνοματι τοῦ Μακαρωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν:

«Ἐν Ναζαρετ τῇ ἀγίᾳ δεόμεθα θεομῶς Πατρός οὐρανόσι ὡς εὐδοκίῃ εὐλογῆσαι Ἀγιωτάτῃ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίᾳ στέφανον ἐν αὐτοῦ χρηστότητος, σώζων ἐν εἰρήνῃ Βασιλεῖς, λαὸν εὐσεβῆ, ἐκχέων ἐπ' αὐτοὺς Ὑμετέραν τε Μακαριότητα δαυιλῆ σωτήριον αὐτοῦ χάριν».

Πατριάρχης Φώτιος

Ὁ δὲ Μακ. Μητροπολίτης ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς:

«Βαθύτατα συγκεκινημένοι ἐπὶ ταῖς εὐχαῖς Ὑμετέρας Μακαριότητος δεόμεθα τοῦ Κυρίου χαρισθῆναι αὐτῇ εὐλογημένον τὸν νέον ἐν αὐτῶν τῆς χρηστότητος».

† Ἀθηνῶν Χρυσότομος

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

— Μεταβὰς εἰς τὴν Ριζάρειον Σχολὴν τὸ παρελθὸν Σάββατον (15) ὁ Μακ. Μητροπολίτης ἠλόγησε τὴν ἑναρξιν τῶν μαθημάτων κατὰ τὸ ἱεὸν Σχολικὸν ἔτος.

— Αὐθήμερόν κατελθὼν εἰς Πειραιᾶ ἐξήτασεν ἐπὶ τόπου τὸ ζήτημα τῆς ἀνεγέρσεως ὑψηλῶν κτιρίων πρὸ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἀγίου Σπυρίδωνος, καλυπτόντων τὴν θῆν τοῦ ναοῦ καὶ καταλαμβανόντων τὸν πρὸ αὐτοῦ χώρον. Ὁ Μακ. Μητροπολίτης συσκεφθεὶς μετὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ Δημάρχου Πειραιῶς προέτεινε τὴν ἐξέυρεσιν τῶν ἀπαιτουμένων χρημάτων πρὸς ἀπαλλοτριώσιν τῶν ἐν λόγῳ κτιρίων.

— Έχορηγήθη δεκαπενθήμερος απουσίας άδεια εις τόν Πανοσ(τον) Αρχιμανδρίτην Διονύσιον Μοτρίον, εφημέριον του Ίερού Ναού Αγ. Κωνσταντίνου (Πυριτιδοποιείου), δεκαπενθήμερος εις τόν Αΐδεσ. Απόστολον Παπαϊκονόμου, εφημέρ. του Ίερού Ναού Αγίου Γεωργ. (Καρύτση), μηνιαία εις τόν Πανοσιώτατον Αρχιμ. Εϋστάθιον Σκάρπαν, εφημέρ. του έν Πειραιεί Ίερ. Ναού Αγίου Έλευθερίου.

— Διωρίσθη προσωρινός εφημέριος του Ίερού Ναού της Χρυσοσπηλαιωτίσσης ο Αϊδ. Εϋδόξιος Γαλαξίδης.

— Διωρίσθη Ίεροκήρυξ του έν Πειραιεί Ίερού Ναού της Εϋαγγελιστρίας ο Παν(ος) Αρχιμανδρίτης Παρθένιος Φωτιάδης.

## ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΗΛΕΙΑΣ

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Ηλείας περιοδεύων άνά την Έπαρχίαν του διέτριπεν επί τινα χρόνον έν τή Ιερῃ Μονῇ Δίβρης. Κατήρισε δ' έν αὐτῇ άνύπαρκτον τέως Βιβλιοθήκην, Αρχεϊον και Σκευοφυλάκιον, έν καιρῷ δὲ θα δημοσιεύση και τόν Κατάλογον τῶν βιβλίων, Ιερῶν άντικειμένων, έγγραφῶν και άλλων. Εϋχῆς έργον θα ἦτο νά εγίνετο τοιαύτη εργασία διά πάσας τάς Ιεράς Μονάς.

## ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τό επίσημον φύλλον της Έκκλησίας Αλεξανδρείας «Πάνταινος» άναγράφει, ότι εφθασεν αϊσίως εις Αλεξάνδρειαν επανερχόμενος εξ Αθηνῶν, ο Σεβ. Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως κ. Χριστόφορος, άφου «εξετέλεσεν επιτυχῶς τήν άνατεθειμένην αὐτῷ άποστολήν της καθ' ἡμᾶς άγιωτάτης Έκκλησίας. Της άποστολής ταύτης—επιλέγει ο «Πάνταινος» —καλή και ωφέλιμος προδηλοῦται ἡ καρποφορία».

— Καθ' ἡ άναφέρει ο «Πάνταινος», μεγαλοπρεπείατι εγένετο έν Ιεροσολύμοις ἡ ύποδοχή του εκείσε τῇ 18ῃ Αϋγ. (παλ. ἡμ.) άφικομένου Μακαριώτατου Παπα και Πατριάρχου Αλεξανδρείας. Τήν Α.Θ.Μ. ύπεδέξατο έν τῷ σταθμῷ άπό μέρους του Μακαρ. Πατριάρχου Ιεροσολύμων πολλοί άρχιερεϊς και άλλοι κληρικοί μετά του Αρχιγραμματέως και του Δραγουμάνου. Δι' αὐτοκινήτων δὲ κατόπιν μεταβάντες πάντες μέχρι της πύλης του Δαυΐδ, ὤδευσαν εκείθεν περὶ μέχρι τῶν Πατριαρχείων έν μέσω άπειρου πλήθους, ὅπερ ἠλόγει ο Μακαρ. Πάπας. Παρά τὰ Πατριαρχεία εις διστοιχίας άνέμενεν δλόκληρος ἡ Αγιοταφ. Αδελφότης κατά τάξιν αξιωμάτων τήν πατριαρχικήν δεξιουμένη συνοδείαν διά προσκλίσεως της κεφαλῆς. Εϊς τήν είσοδον της μεγάλης αίθούσης άνέμενεν ο Μακαρ. Πατριάρχης Δαμιανός, ύπό τῶν άρχιερέων περιστοιχούμενος, περιπτυχθέντες δ' άλλήλους έν μεγίστη συγκινήσει. οί Πατριάρχαι άντήλλαξαν τόν άδελφικόν άσπασμόν. Τῶν πάντων δὲ εισελθόντων εις τήν αίθουσαν, ο Μακαρ. Πατριάρχης Ιεροσολύμων προσεφώνησε τόν «τιμιώτατον, και Μακαριώτατον, τόν ύφ' άπαξάπαντων τῶν μελῶν της Αγιοταφικής Αδελφότητος οὐχ' άλλως έκτιμώμενον, άλλ' αὐτό τουτο θαυμαζόμενον Αδελφόν, εξάρας τήν άνακούφισιν και παρηγορίαν

της Αδελφότητος, εχούσης αὐτόν έν μέσω αὐτῆς».

Αντιφωνῶν εις ταῦτα ο Μακαρ. Αλεξανδρείας διηρημένευσεν μέν τήν κατέχουσαν αὐτόν συγκλήσιν αξιωθέντα νά επανίδη μετά ἔτη πολλά τὰ πανάγια Προσκυήματα, προσέθηκεν δ' ότι ἤλθε κομίζων περὶ πάντων τήν άγάπην.

Μετά τουτο πάντες οί Αδελφοί παρεάσαντες ἠσπασαντο τήν δεξιάν του άφικομένου Πατριάρχου.

Τῇ επιούση εγένετο μεγαλοπρεπείατι και επιβλητικωτάτη ἡ τελετή της εις τόν Ναόν της Αναστάσεως επί προσκυνήσει του Θεοδέγμονος Τάφου καθόδου του Πάπα και Πατριάρχου Αλεξανδρείας. Προσεπορεύετο σύμπας ο Κλήρος κατά τάξιν αξιωμάτων και ὄφρικίον, τῶν κλητήρων προσοδεύοντων. Η Α. Θ. Μ. τὸ πρώτον κατηϋύνη εις τόν ναόν του Αγ. Κωνσταντίνου, είτα εις τόν του Αγ. Ιακώβου, εκείθεν δὲ διά της άγίας αὐλῆς εις τόν Ναόν της Αναστάσεως. Έν τῇ είσόδῳ του ναού περιβληθείς μανδύαν μεγαλοπρεπῆ έν μέσω πολυαριθμοτάτου κλήρου, κατηϋύνη περὶ τὸ Ιερόν Κουβούκλιον, εισελθούσα δ' εις αὐτό «και εις τὰ γόνατα κατασυγκεκνημένη πεσοῦσα κατησπάσθη μέν τόν Ζωηφόρον λίθον του Κυριακού Μνήματος, εφ' Ικανόν δ' ἔμεινεν εκεί γονυπετής και προσευχόμενος».

Είτα εψάλη έν τῷ Καθολικῷ ἡ κεκανοισμένη δοξολογία και ο πολυχρονισμός της Α.Θ.Μ., μεθ' ο ο Αρχιεπ. Ιορδάνου κ. Τιμόθεος άπό του θρόνου τῶν άρχιερέων προσεφώνησεν αὐτήν αντιφωνήσασαν, συμπληρωθείσης δὲ της τελετής οί πάντες μετά της αὐτῆς πομπῆς επανῆλθον εις τὰ Πατριαρχεία.

## ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

[Η « Έκκλησία », βιβλιογραφεί πάν άγγραμα, οἱ αντίτυπον στέλλεται προς τήν Διεύθυνσιν].

«Νέα Σιών» (Ιεροσολύμων), Εξεδόθη τὸ τεῦχος του Ιουλίου περιέχον μελέτας Αρχιεπ. Ιορδάνου Τιμ. Θέμελη: Η έν Βηθλεέμ Βασιλική διά μέσου τῶν αίωνων, Αρχιμ. Καλλίστου: Τὸ έν Ιερουσαλήμ Μοναστήριον του άγ. Ιωάννου του Προδρομου, Αδαμ. Διαμαντοπούλου: Σιλβεστρος Συρόπουλος και τὰ Απομνημονεύματα αὐτου της έν Φλωρεντία Συνόδου, Κριτικήν και βιβλιογραφίαν.

Κ. Καλλίνικου. Ο χριστιανικός ναός και τὰ έν αὐτῷ τελούμενα. Τιμάται δραχμῶν 100. Εϋρηται έν τοις Γραφείοις της «Έκκλησίας».

## ΡΙΖΑΡΕΙΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ

Προτάσει του Συμβουλου και έγκρίσει του Υπουργείου τῶν Έκκλησιαστικῶν θα λειτουργήση εφέτος έν τῇ Ριζαρείῳ Έκκλησιαστικῇ Σχολῇ παραλλήλως προς τὸ Ιερατικόν Τμήμα και Γυμνασιακόν τοιοῦτον περιλαμβάνον τήν Α'. Γυμνασιακήν τάξιν, ὅπερ μετά τετραετίαν θα εἶναι πλήρες Κλασικόν Γυμνάσιον, άνεγνωρισμένον, παρέχον δικαίωμα έγγραφῆς εις οιαδήποτε Σχολήν του Πανεπιστημίου. Οί μαθηταί θα εἶναι ύπό τήν αὐτήν της Ριζαρείου Διεύθυνσιν, εσωτερικοί ιδιοσυντήρητοι, μη υπέχοντες ὕποχρέω-

οιν πρὸς ἱερωσύνην, καταβάλλοντες δὲ διὰ τροφεῖα καὶ διδάκτρα 700 δραχ. κατὰ μῆνα.

Κλίνη, κλινοστρωμνή, ἐνδύματα, ἱματισμός, ὑπόδησις, βιβλία, γραφικὴ ὕλη κλπ. ἐπιβαρύνουσι τοὺς μαθητάς.

Αἱ εἰσιτήριοι ἐξετάσεις ἀρχονται τὴν 6ην Σεπτεμβρίου. Αἰτήσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ ἐν τῇ Σχολῇ Γραφεῖα τοῦ Συμβουλίου. Περιορισμένος ἀριθμὸς εἰσαχθησομένων.

Μέγιστον πλεονέκτημα τῶν ἀποφοίτων τοῦ Ριζαρείου Γυμνασίου εἶναι ἡ ἀπ' εὐθείας ἐγγραφὴ αὐτῶν εἰς οἰανδήποτε Πανεπιστημιακὴν Σχολήν, πρὸς δὲ ὅτι τὰ τροφεῖα κανονισθέντα εἰς 700 δρ. κατὰ μῆνα εἶνε κατὰ πολὺ κατώτερα ὅλων τῶν ἐν Ἀθῆναις οἰκοτροφείων. Ἡ ἐνιαία Διεύθυνσις ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ πολυμελοῦς Συμβουλίου τῆς Ρ. Σχολῆς παρέχει πᾶν ἐχέγγυον ἀρτίας ἡθικῆς καὶ ἐκπαιδευτικῆς μορφώσεως.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ρ. Γυμνασίου πάντες ἐσωτερικοί, θὰ φέρουν ὁμοιόμορφον στολὴν καὶ οὐχὶ ράσον. Ἄς λάβωσι τὰ ἀνωτέρω ὑπ' ὄψιν οἱ γονεῖς τῶν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν σπουδαστῶν.

#### Δ Η Μ Ο Π Ρ Α Σ Ι Α Ι

**Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ τέως Δήμου Κλεωνῶν Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Δημητρίου ἐπιλεγομένης Στεφανίου Διακηρύττει ὅτι**

Ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διετούς ἐνοικιάσεως τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ Μπερματιῶν κειμένων ἀγρῶν τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς ἐνεργηθησομένην ἐν Χίλιομοδῷ τῇ 27 Σεπτεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Κλεωνῶν Δημητρίου Μπαχαλιᾶ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 28 ἡμετέρας συγγραφῆς ὑποχρεώσεως.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Στεφανίου τῇ 7 Σηβρίου 1923.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον  
Θεοστήρ Ριζογιάννης  
Γρηγ. Μπαλάφας

**Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Τσιουλίου Διακηρύττει ὅτι**

Ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως πενήτηνonta (50) ὀκάδας μέλιτος (5) ὀκάδας κηροῦ ἐφετεινῆς ἐσοδείας. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τῇ 29ῃ Σεπτεμβρίου 1923 ἡμέρα Σάββατον ἐν Τσιοτίῳ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογραφοῦντος Τσιοτίου ὥρα 10η π. μ.

Οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως κατατεθειμένων εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον  
Ἀμβρόσιος Βελέντζας  
Χοράλαμπος Καψᾶς

**Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Πιθαρίου Διακηρύττει ὅτι**

Ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διετούς μιθώσεως ἀρχομένης ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. τὰς ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Μετοχίου Πορτοῦ τῆς Μονῆς Πιθαρίου καὶ ἐν περιφερείᾳ Ἐρεσοῦ καλλιεργησίμου γαίας «Μεγάλου Σω-

θῆρι», «Μικρὸ Σωθῆρι», «Γέρου χωρῆρι», «Φύλλου-χωρῆρι», «Δενδρούλι» καὶ ἐν γένει τὴν καλλιεργησίμων γῆν τὴν συνορευομένην γύρωθεν ἀπὸ Βουνάρι Ἐλεούσης, γειμάρρου Ἐλεούσης, Χαράδρας, Πευκῶνος μέχρι Μικροῦ Σωθῆρι. Ἐπίσης καὶ τοὺς ἀγρούς Εὐγενίου καὶ Θεοκλήτου, συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους καὶ τὰς ὑποχρεώσεις, αἵτινες ἀναγράφονται ἐν τῇ σχετικῇ διακηρύξει ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῆς κοινότητος Ἐρεσοῦ μετὰ πάροδον 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως τῆς προκηρύξεως ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. αὐθημερόν.

Ἐν Μονῇ Πιθαρίου τῇ 26 Αὐγούστου 1923.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον  
Ἡγούμενος Νικόδημος  
Ἱερομόναχος Ἀνθίμος  
Κύριλλος

**Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Βυτουμᾶ Διακηρύττει ὅτι**

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις τοῦ δικαίωματος ὑλοτομίας εἴκοσι χιλιάδων (20 000) ζυγίων καυσόξυλων ἐκ τοῦ Μοναστηριακοῦ δάσους Βυτουμᾶ, ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεως, ἧς γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλομένοι πρὸ πάσης πλειοδοσίας.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Καλαμπάκᾳ καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον τὴν 7ην, 14ην καὶ 21ην Ὀκτωβρίου 1923, καθ' ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐκάστης ἡμέρας ἐνώπιον ἐντιπροσώπου τῆς Μονῆς καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Καλαμπάκας κ. Ἀντ. Σταθάκη.

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Βυτουμᾶ τῇ 12 Σηβρίου 1923.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον  
Ἀρχιμ. Μελέτιος Καρανίκας  
Χριστόφορος Σαλέπης Μοναχὸς  
Παρθενιος Τόλιας

**Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων Πετράκη Προκηρύττει ὅτι**

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργιοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ. ὥρας θέλουσιν ἐνεργηθῆ αἱ ἐξῆς δημοπρασίαι, τὴν μὲν 23 Σηβρίου ἡμέραν Κυριακὴν ἡ πεντηκονταετῆς ἐνοικίασις κτήματος Βουλιαγμένης, τὴν δὲ 30 Σεπτεμβρίου ὁμοίως ἡμέραν Κυριακὴν :

- 1) Ἐκποιήσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 12, 14, 20 οἰκοπέδων ἐν θέσει Πατήσια, ὅπισθεν ἐργοστασίου Κλωναρίδου.
- 2) Ὅμοίως τῶν ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 21, 3, 4, 5, 6, 9, 11, 12, 17, 22, 23 ἐν ὁδῷ Παπαδιαμαντοπούλου.
- 3) Ὅμοίως τοῦ ἐν θέσει Κοπανᾶ ἢ Εὐλογιάρικα γηπέδου. καὶ
- 4) Ὅμοίως τοῦ ἐν θέσει Κουπάνια κτήματος τμηματικῶς.

Ἐν τῇ Μονῇ τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1923.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον  
Ἀρχιμ. Νικόδημος Ἀντωνίου  
Σεραφείμ Κωνσταντινίδης  
Θεοδόσιος Ταμποῦρος

Τόποις «Φοίνικος», Σταδίου 38, Ἀθῆναι